

belser gaar ud paa, at man kan komme af med den Slags Mennesker, skal den ikke savne Støtte fra Ministeriet.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen spurgte, hvorledes det gik med Arbejdet paa en Revision af Væggeraadsloven. Spørgsmaalet var rettet til Undervisningsministeren, men gælder formentlig mig. Et Lovforslag i den Retning vil blive fremsat for det høje Ting inden ret længe. Der arbejdes paa det i Ministeriet, men dels forekommer Kommissionsforslaget mig at være for dyrt, og dels synes jeg ikke om de Regler, der er foreslaaede med Hensyn til Tilsynet med Plejebørn, men, som sagt, jeg haaber, at Lovforslag skal blive fremsat i en ikke alt for fjern Fremtid.

Det ærede Medlem Hr. Ibsen omtalte Forholdene paa Sindssygeanstalten ved Nykøbing. Jeg kan ikke følge det ærede Medlems lange og indgaaende Udvikling, der er jo fremsat et Lovforslag angaaende denne Sindssygeanstalt, og under Behandlingen heraf vil disse Forhold kunne diskuteres.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte mig, om Fængselsbetjentene ikke kunde faa Betaling for Overbejde ligesom andre. Det ærede Medlem har sikkert gjort dette Spørgsmaal for omfattende, idet han maa vide, at Fængselsbetjentene faar Overarbejdspenge. Det er kun den sidste Regulering, de endnu ikke har faaet; ifølge Loven skal der konfereres med Lønningsudvalget derom. Saa snart det er sket, vil Sagen selvfølgelig gaa i Orden, og Ordningen faar tilbagevirkende Kraft.

Jeg skal nu vende mig til den anden Forespørgsel fra det ærede Medlem Hr. Lageri, nemlig angaaende de Embedsbesættelser, der har fundet Sted i Sønderjylland; han sagde, de var ikke altid saaledes, som han kunde have ønsket dem. De fleste Embedsbesættelser, i alt Fald under det Ministerium, som jeg leder, er imidlertid foretagne, inden jeg blev Minister, saa det ærede Medlems Anker rammer ikke det nuværende Ministerium. Men jeg skal med Hensyn til et Spørgsmaal, hvor han nævnte noget bestemt, nemlig med Hensyn til Arrestforvarerne, sige, at jeg ikke kan tænke mig, at hverken den tidligere Justitsminister eller jeg kunde have stillet os anderledes, end sket er, thi alle de Arrestforvarere dernede fra, som søgte om Stillingerne, og som blev anbefalet dernede fra, blev antaget, og kun forsaavidt som man ikke kunde faa nogen dernedefra, tog man Folk heroppe fra. Jeg forstaar derfor ikke rigtig Hensigten med

det ærede Medlem Hr. Lageris Spørgsmaal angaaende Arrestforvarerne.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt var inde paa to Spørgsmaal, nemlig om Sagførerne og om Lægerne. Forinden jeg kortelig besvarer dem, maa jeg dog sige, at jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, da han anden Gang fik Ordet, ogsaa havde udtalt sig om de Oplysninger, som jeg forelagde i Anledning af, at det ærede Medlem i sin første Tale havde sagt, at der nu var langt flere Embedsmænd dernede end tidligere. Jeg fremlagde i saa Henseende dokumenterede Oplysninger, men det ærede Medlem indlod sig altsaa ikke derpaa. Ligeledes havde jeg ventet, at det ærede Medlem Hr. Schmidt havde udtalt sig om de Oplysninger, jeg gav med Hensyn til Pasreglerne, og erklæret, at den Praksis, der blev fulgt, vilde man være tilfreds med dernede.

Jeg skal nu besvare det ærede Medlems Spørgsmaal om Sagførerne og Lægerne. Sagførerne, siger det ærede Medlem, føler sig usikre dernede, idet de først kan faa Spørgsmaalet om, hvorvidt de kan vedblive at være Sagførere, afgjort, naar den Tid er gaaet, i hvilken de kan optere, saaledes at de kan risikere at komme i den Situation, at de ikke kan vedblive at være Sagførere og heller ikke mere kan optere for Tyskland — hvilket var uheldigt. Jeg skal hertil sige, hvad jeg allerede har sagt til de Sagførere, som har henvendt sig til mig, at jeg overhovedet ikke forstaar denne Frygt, thi det eneste, som Retterne skal konstatere, er det Faktum, at vedkommende Sagfører har procederet for danske Domstole i to Aar, og jeg kan ikke tænke mig, at noget Menneske Nord for den Grænse, som er sat, vil være bange for at overlade det Spørgsmaals Afgørelse til Domstolene, om vedkommende har praktiseret i to Aar. Og i hvert Fald vil jeg sige, at hvis man frygter for, at de danske Domstole skal være saa partiske, at de ikke vil udstede en saadan Erklæring, saa vilde jeg i vedkommendes Sted rejse, for det er dog den mindste Tillid, man maa have til de danske Domstole. For øvrigt tror jeg, at Grunden til Forespørgselen er den, at man svæver i en Vildfarelse. Der staar nemlig ogsaa, at de skal have Attest for at kunne det danske Sprog og kende den danske Retslovgivning, og man er bange for, at de vedkommende ikke vil kunne faa en saadan Attest. Dette er imidlertid forkert,